

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112206334
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1112206334.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: U.. S. Š., I. Y. X, XXX XX I., zastúpenej: Mgr. Romana Paliderová, advokátka so sídlom Jégého 19, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská Národná Galéria, so sídlom Riečna 1, 815 13 Bratislava, zastúpenému: PETKOV & Co s.r.o., IČO: 50430 742, so sídlom Na vříšku 12, 811 01 Bratislava, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26. augusta 2019, č.k. 4Cpr/2/2012-264, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným zo dňa 03.01.2012 je neplatné a pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným naďalej trvá.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo zistenia, že podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 30.09.2010 vznikol pracovný pomer žalobkyne dohodnutý na dobu určitú do 30.09.2013 u žalovaného počnúc od 1.10.2010, ktorý deň bol zároveň dohodnutý ako deň nástupu do práce. Súčasťou pracovnej zmluvy bol platový dekrét označený ako návrh osobného platu zo dňa 30.09.2010, v zmysle ktorého bol žalobkyňi žalovaným stanovený osobný plat vo výške 1.500 eur. Z písomného oznámenia zo dňa 07.09.2011 zistil, že žalovaný žalobkyňi oznámil, že jej končí pracovný pomer uplynutím doby určitej, dňom 30.09.2011. Listom zo dňa 12.09.2011 žalovaný žalobkyňu informoval o vzniku prekážok výkonu práce na jeho strane ako zamestnávateľa na tom skutkovom základe, že žalobkyňa doručovala ďalším zamestnancom kontraproduktívne e-maily a svojim správaním vytvárala stresové prostredie na pracovisku. Žalobkyňi uvedeným listom oznámil, že v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce odo dňa 13.09.2011 nemôže vykonávať svoju prácu a z tohto dôvodu ju odmietol pustiť na pracovisko. Listom zo dňa 16.12.2011 žalovaný žalobkyňi zaslal oznámenie o úprave jej funkčného platu účinné od 01.01.2012. Listom zo dňa 16.12.2011 jej oznámil, že prekážky výkonu práce na strane zamestnávateľa skončia dňom 30.12.2011 a preto je povinná dostaviť sa dňa 02.01.2012 riadne a včas na pracovisko. Listom zo dňa 03.01.2012 žalovaný oznámil žalobkyňi okamžité skončenie jej pracovného pomeru, a to z dôvodu, že dňa 02.01.2012 a 03.01.2012 nenastúpila so práce, čo vyhodnotil ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z pracovných zmlúv predložených žalovaným zistil, že ide o pracovné zmluvy zamestnancov žalovaného, s ktorými bol pracovný pomer uzatvorený podľa § 42 Zákonníka práce v spojení s ustanoveniami zákona č. 552/2003 Z.z. pričom všetky tieto zmluvy boli uzatvorené v roku 2010, boli dojednané na dobu určitú v trvaní 1 roka, pričom niektoré zo zmlúv obsahujú číslo zmluvy a niektoré nie. Poukázal na to, že žalobkyňa v konaní uviedla, že dňa 02.01.2017 sa dostavila na riadne do práce, zapísala sa do knihy dochádzky, vrátnici však mali pokyn nepúšťať ju na pracovisko. Preto čakala na dole na príchod generálnej riaditeľky. Keďže bola v tom čase

na mieste prítomná aj pani Müllerová a bol tam zmätok, nechceli ich pustiť na pracovisko. Originálom pracovnej zmluvy nedisponuje z dôvodu, že jej bol odcudzený z kabelky pani A. avšak disponuje notársky overenou fotokópiou. K námietke žalovaného ohľadom spôsobu vyhotovenia pracovnej zmluvy uviedla, že uvedená pracovná zmluva bola vyhotovená obojstranne nie na dvoch samostatných stranách ako tvrdí žalovaný práve z dôvodu takých vecí ako namieta. Žalovaný uviedol, že pracovnú zmluvu predloženú žalobkyňou nikdy neuzavrel a považoval ju za nedôveryhodnú. Zmluvu, ktorú považoval za platnú bola uzavretá na dvoch stranách a nie na jednej. Ďalej uviedol, že bolo zistené, že pracovná zmluva žalobkyne ako aj U.. W. A. mu zmizli zo zamknutej miestnosti. K dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol, že žalobkyňu dňa 02.01.2012 vyzvala štatutárna zástupkyňa žalovaného, aby sa zapísala do knihy dochádzok a išla na svoje pracovisko, čo však odmietla s odôvodnením, že na jej mieste sedí niekto iný. Prvoinštančný súd tiež zhrnul výpovede vypočutých svedkov. Svedkyňa A.. W. E. vo svojej výpovedi uviedla, že pracovala u žalovaného ako vedúca personálneho oddelenia. Prijímala do pracovného pomeru žalobkyňu. Poukázala na to, že v pracovnom poriadku aj v kolektívnej zmluve bolo uvedené, že každý nový zamestnanec mal vždy pracovný pomer na 1 rok. Pracovné zmluvy, všetky ktoré s vyhotovovala, mali svoje číslo a boli zaevidované v podacom denníku personálneho oddelenia. Keďže v polovici októbra boli vykonané organizačné zmeny, kde sa zlúčilo personálne oddelenie so mzdovým, dostala výpoveď z organizačných dôvodov ku koncu roku 2010. K jednotlivým zmluvám iných zamestnancov žalovaného, ktoré predložil žalovaný na svoju obranu uviedla, že tie bez čísel nevypracovala, vo vzťahu k pracovnej zmluve žalobkyne predloženej žalobkyňou uviedla, že túto nevypracovala z dôvodu, že nemá číslo, tá ktorú vypracovala mala číslo a bola len na rok. Omyl v písaní vylúčila. Výška platu žalobkyne bola okolo 900-1000 eur, viac nemala. Ďalej uviedla, že pracovnú zmluvu žalobkyne nahrávala do systému SOFTI, avšak neskôr sa dozvedela, že do systému boli nahraté iné údaje ako pripravila - týkalo sa to dĺžky doby, na akú bola zmluva uzatvorená a výšky platu. Neskôr v rámci svojej výpovedi uviedla, že podpísanú pracovnú zmluvu žalobkyne, ktorú pripravila, nikdy nevidela. K pracovnej zmluve Z.. A.P. uviedla, že uvedenú zmluvu nevypracovala a nerobil ju ani nikto, pretože nemá uvedené číslo v ľavom hornom rohu. Svedok A.. Z. D. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Cpr/2/2011 uviedol, že pri založení pracovného pomeru strán v spore nebol, pamätal si, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil uplynutím doby uvedenej v pracovnej zmluve, ktorá sa však nenachádzala v pracovnej zložke žalobkyne. Z uvedeného dôvodu žalovaný podal aj trestné oznámenie, ktoré bolo zastavené. Žalobkyňa bola následne z opatrnosti vyzvaná, aby nastúpila do práce dňom 02.01.2012. Žalobkyňa sa v uvedený deň na pracovisko dostavila, avšak aj napriek výzve do práce nenastúpila a spolu s pani A. opustila budovu. Mal vedomosť o tom, že pre žalobkyňu bolo vytvorené pracovné miesto aj s jej pracovnou náplňou. Na vrátnici bol daný zákaz vstupu žalobkyne do budovy z dôvodu, že sa žalobkyňa správala teatrálnie, aby nebol rušený pracovný režim ostatných zamestnancov a z dôvodu, že chýbali dokumenty jej zložke. Svedkyňa U.. W. A. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Cpr/2/2011 uviedla, že od 13.09.2011 mali spolu so žalobkyňou zákaz vstupu do budovy, uvedený zákaz mal vrátnik zapísaný v knihe pokynov. Následne sa spolu so žalobkyňou dňa 02.01.2012 ako zamestnankyne žalovaného dostavili v zmysle jeho výzvy na pracovisko. Zapísali sa do knihy dochádzok. Na vrátnicu žalovaného sa dostavila štatutárna zástupkyňa žalovaného spolu s dvomi zamestnancami žalovaného, ktorých ona a ani žalobkyňa nepoznala a bolo jej a žalobkyne štatutárnou zástupkyňou žalovaného oznámené, že im neumožní vstup na pracovisko a boli obidve požiadané, aby opustili priestory žalovaného. Ďalej uviedla, že žalovaný pre žalobkyňu nemal vytvorené pracovné miesto a ani vytvorené pracovné podmienky na výkon práce v tom smere, že by žalobkyňu usadil do funkčne zariadenej kancelárie. Ďalej uviedla, že zamestnanec žalovaného na vrátnici mal v knihe pokynov napísaný pokyn, že žalobkyňa a aj ona majú zákaz vstupu do pracovných priestorov žalovaného od 13.09.2011 a tento pokyn zrušený nebol ani v deň 02.01.2012. Svedok X. X. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10Cpr/2/2011 uviedol, že v septembri 2011 keď chcela ísť žalobkyňa do práce bola vyvedená aj s pani A. políciou, bol jej zamedzený vstup do jej kancelárie a boli tam vymenené zámky. Rovnako začiatkom januára 2012 nebola žalobkyňa spolu s pani A. vpustené na pracovisko, nakoľko mal príkaz od štatutárnej zástupkyne žalovaného, že keď príde žalobkyňa spolu s pani A.P. tak jej má dať vedieť. Uvedený príkaz splnil. Do átria budovy sa následne dostavila štatutárna zástupkyňa žalovaného spolu s právnikom A.. D., s pánom K., ktorý bol riaditeľom ekonomiky, ktorého riaditeľkou do septembra roku 2011 bola U.. W. A.. Spolu so štatutárnou zástupkyňou sa dostavila aj G., ktorá vykonávala prácu, ktorú do septembra roku 2011 vykonávala žalobkyňa. Ďalej uviedol, že žalobkyňa a svedkyňa U.. W. A. požiadali štatutárnu zástupkyňu žalovaného, že chcú vykonávať prácu a dožadovali sa, aby im bol umožnený vstup do ich kancelárií, čo im však zo strany zamestnávateľa umožnené nebolo. Svedok vo výpovedi uviedol, že bol priamym svedkom rozhovoru medzi štatutárnou zástupkyňou žalovaného,

žalobkyňou a svedkyňou U.. W. A., nakoľko celý rozhovor sa odohrával na prízemí budovy, kde on vykonával prácu informátora. Svedok K. K. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Cpr/2/2012 uviedol, že u žalovaného pracoval na pozícii ekonomického riaditeľa. Uviedol, že bol prítomný pri tom ako bola doručovaná výpoveď inej zamestnankyni žalovaného pani A.P., ktorá podľa jeho vedomostí výpoveď neprevzala, bolo to dňa 2.01.2012. Bola tam prítomná aj žalobkyňa p. Š., D. Z. A. povedala, aby išli na ministerstvo. Svedkyňa U.. M. G. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7Cpr/2/2012 uviedla, že bola prítomná pri tom ako bola doručovaná výpoveď inej zamestnankyni žalovaného pani A., bola tam prítomná aj žalobkyňa p. Š., ktorej pani A. povedala, aby išli na ministerstvo.

3. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa § 3 ods. 1, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, 2, 4, § 47, § 48 ods. 1,2, § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), § 68 ods.2, 4, § 70 Zákonníka práce, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Poukázal na to, že v konaní bol medzi stranami sporný obsah uzavretej pracovnej zmluvy, a to v tom smere, na akú dobu bol pracovný pomer založený. Žalobkyňa súdu predložila písomnú pracovnú zmluvu uzavretú so žalovaným dňa 30.09.2010, z obsahu ktorej vyplýva, že pracovný pomer bol medzi stranami v spore dohodnutý na dobu určitú do 30.09.2013. Žalovaný spochybnil obsah predloženej pracovnej zmluvy v tom smere, že mal za to, že so žalobkyňou bol pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú iba do dňa 30.09.2011 a nie do dňa 30.09.2013, ktorý je uvedeným dňom v písomnej pracovnej zmluve predloženej žalobkyňou v konaní. Žalovaný spochybnil pravosť žalobkyňou predloženej pracovnej zmluvy. Zdôraznil, že Zákonník práce a ani iný právny predpis nevyklučuje rozviazanie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi. Jednotlivé právne úkony je súd povinný posudzovať samostatne, keďže aj samostatne nastávali ich účinky. Ak skončil pracovný pomer na základe skoršieho právneho úkonu, má to za následok, že neskorší právny úkon o rozviazaní pracovného pomeru sa neuplatní (aj keby bol inak platný) ako dôvod zániku tohto pracovného vzťahu. Neskorší neplatný právny úkon o rozviazaní pracovného pomeru nemôže spôsobiť ani pokračovania pracovného pomeru (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo/125/2007). Vzhľadom na uvedené sa prvotne zaoberal otázkou, či pracovný pomer skončil právnou udalosťou - uplynutím doby, resp. či pracovný pomer v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 03.01.2012 v skutočnosti trval. Uvedenú otázku je potrebné vyriešiť primárne, pretože ak by pracovný pomer skončil uplynutím doby na ktorú bol dohodnutý, skúmanie platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 03.01.2012 by bolo nadbytočné a ani jeho prípadná neplatnosť nemôže spôsobiť pokračovanie pracovného pomeru. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný so žalobkyňou uzavreli dňa 30.09.2010 pracovnú zmluvu podľa ustanovenia § 42 Zákonníka práce a zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, avšak v rozpore so znením ustanovenia § 48 ods. 2 ZP, nakoľko pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú v trvaní troch rokov do dňa 30.09.2013. Podľa § 48 ods. 2 ZP pracovný pomer na určitú dobu možno dohodnúť najdlhšie na dva roky. Uvedený nedostatok však nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu, je s ním spojená právna udalosť zakotvená v ustanovení § 48 ods. 1 ZP, podľa ktorého pracovný pomer je dohodnutý na neurčitý čas, ak nebola v pracovnej zmluve výslovne určená doba jeho trvania alebo ak v pracovnej zmluve alebo pri jej zmene neboli splnené zákonné podmienky na uzatvorenie pracovného pomeru na určitú dobu. Vzhľadom na uvedené kvalifikoval pracovný pomer založený stranami v spore pracovnou zmluvou predloženou žalobkyňou v konaní ako pracovný pomer na dohodnutý na neurčitý čas, nakoľko nie je možné pracovný pomer dohodnúť na obdobie troch rokov, iba na dobu najdlhšie dvoch rokov. Žalovaný v konaní nepredložil pracovnú zmluvu, v zmysle ktorej mal za to, že so žalobkyňou uzavrel pracovný pomer na dobu určitú do dňa 30.09.2011. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že pracovný pomer medzi stranami v spore trval v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 03.01.2012 žalobkyňi, nakoľko pracovný pomer bol v zmysle ustanovenia § 48 ZP uzavretý na čas neurčitý a do dňa doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 03.01.2012 žalobkyňi nebol skončený v zmysle ustanovenia § 59 ods. 1 ZP, v ktorom sú taxatívne vymedzené spôsoby skončenia pracovného pomeru. Žalovaný síce listom zo dňa 07.09.2011 oznámil žalobkyňi ukončenie pracovného pomeru dohodnutého na dobu určitú, avšak v predmetnom oznámení uviedol, že jej pracovný pomer končí dňa 30.09.2011 z dôvodu uplynutia dohodnutej doby, počas ktorej mal pracovný pomer založený pracovnou zmluvou skončiť. Dátum 30.09.2011, ako dátum kedy mal skončiť pracovný pomer žalobkyňi u žalovaného, nie je uvedený v pracovnej zmluve uzavretej stranami sporu dňa 30.09.2010. Týmto dňom by musel byť uvedený deň 30.09.2013, ktorý bol v rozpore so Zákonníkom práce. K obrane žalovaného, že skutkovo obdobná vec vo vzťahu k U.. W. A. bola zamietnutá, poukázal na to, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cpr/2/2012, na ktoré odkazuje žalovaný, žalovaný na svoju obranu predložil aspoň fotokópiu pracovnej zmluvy U.. W. A. s ním tvrdeným dojednaním doby určitej na jeden rok. V tomto prípade však žalovaný počas konania nepredložil súdu

listinný dôkaz, a to pracovnú zmluvu uzavretú so žalobkyňou s obsahom žalovaným tvrdeným, t. j. takú, kde by bola doba určitá dojednaná na jeden rok a to ani vo fotokópii. Navyše svedkyňa E. vo svojej výpovedi uviedla, že pracovnú zmluvu žalobkyne, ktorú pripravila podpísanú nikdy nevidela a tá čo pripravila bola odlišná od tej, ktorá bola predložená žalobkyňou. Zmluva U.. A., na ktorú žalovaný poukazuje, bola ním navrhnutou svedkyňu, pani E., spochybnená, keď uviedla, že uvedenú zmluvu nikdy nevypracovala ani ona ani nik iný, rovnako ako uvedená svedkyňa spochybnila viaceré zo zmlúv predložených žalovaným. K žalovaným predloženým pracovným zmluvám konštatoval, že tieto sa týkali zamestnancov žalovaného odlišných od žalobkyne, navyše časť z nich bola spochybnená samotnou svedkyňou žalovaného a označená za zmluvy, ktoré nikdy neboli u žalovaného vyhotovené. Vzhľadom na uvedené pristúpil k skúmaniu platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 03.01.2012. Z výsluchu žalobkyne a svedkyne U.. W. A.P. na pojednávaní vo veci 10 Cpr/2/2011 mal preukázané, že sa spolu so žalobkyňou dňa 02.01.2012 ako zamestnankyne žalovaného dostavili v zmysle jeho výzvy na pracovisko. Zapísali sa do knihy dochádzok. Svedkyňa spolu so žalobkyňou zhodne uviedli, že sa na vrátnicu dostavila štatutárna zástupkyňa žalovaného spolu s dvomi jeho zamestnancami a bolo svedkyňi a žalobkyňi štatutárnou zástupkyňou žalovaného oznámené, že im neumožní vstup na pracovisko. Svedkyňa zhodne so žalobkyňou uviedli, že žalovaný pre žalobkyňu nemal vytvorené pracovné miesto a ani vytvorené pracovné podmienky na výkon práce v tom smere, že by žalobkyňu usadil do funkčne zariadenej kancelárie. Svedkyňa zhodne so žalobkyňou uviedli, že zamestnanec odporcu na vrátnici mal v knihe pokynov napísaný pokyn, že žalobkyňa a svedkyňa majú zákaz vstupu do pracovných priestorov žalovaného od 13.09.2011 a tento pokyn zrušený nebol ani v deň 02.01.2012. Z výsluchu svedka A.. X. X. na pojednávaní konanom vo veci 10 Cpr/2/2011 mal preukázané v rozhodnom období pracoval u žalovaného ako informátor. Svedok potvrdil, že v septembri roku 2011 žalobkyňa aj svedkyňa U.. W. A. boli vyvedené políciou z budovy zamestnávateľa. Svedok uviedol, že mal vedomosť o tom, že zamestnávateľ vymenil zámky na kanceláriách žalobkyne a svedkyne A.. Svedok ďalej uviedol, že žalobkyňa a svedkyňa neboli vpustené do budovy žalovaného ani v januári roku 2012 a že mal pokyn od štatutárnej zástupkyne žalovaného, že keď sa žalovaná a svedkyňa dostavia do budovy v januári roku 2012, mal jej zavolať. Svedok pokyn štatutárnej zástupkyne splnil, oznámil, že obe sa na pracovisko dostavili. Do átria budovy sa dostavila štatutárna zástupkyňa žalovaného spolu s právnikom A.. D., S. Z. K., ktorý podľa vyjadrenia svedka, bol riaditeľom ekonomiky, ktorého riaditeľkou do septembra roku 2011 bola U.. W. A.. Spolu so štatutárnou zástupkyňou sa dostavila aj G., ktorá podľa výpovede svedka vykonávala prácu, ktorú do septembra roku 2011 vykonávala žalobkyňa. Svedok uviedol, že žalobkyňa a U.. W. A. požiadali štatutárnu zástupkyňu žalovaného, že chcú vykonávať prácu a dožadovali sa, aby im bol umožnený vstup do ich kancelárií, čo im však zo strany zamestnávateľa umožnené nebolo. Svedok vo výpovedi uviedol, že bol priamym svedkom rozhovoru medzi štatutárnou zástupkyňou žalovaného, žalobkyňou a U.. W. A., nakoľko celý rozhovor sa odohrával na prízemí budovy, kde on vykonával prácu informátora. Vzhľadom na uvedené mal z výsluchu žalobkyne, svedkyne U.. W. A., svedka X. X. jednoznačne preukázané, že žalovaný nevytvoril žalobkyňi pracovné miesto, jej pracovné miesto bolo obsadené novým zamestnancom pani G.. Žalovaný súdu nepredložil žiaden relevantný listinný dôkaz, ktorým by preukázal, že žalobkyňi vytvoril pracovné miesto zodpovedajúce obsahu uzavretej pracovnej zmluvy dňa 30.09.2010. Svedeckú výpoveď A.. Z. D., ktorého súd vypočul v konaní 10Cpr/2/2011 ako aj svedecké výpovede A.. K. K., M. G., ktorí ako svedkovia boli vypočutí v 7Cpr 2/2012, vyhodnotil ako účelové vzhľadom na vzťah uvedených osôb k žalovanému a k okolnostiam sporného prípadu. Preto nemôžu byť dostačujúcim dôkazom na preukázanie žalovaným tvrdených skutočností ohľadom možnosti žalobkyne nastúpiť do zamestnania dňom 02.01.2012 z dôvodu, že neboli následne žalovaným podložené žiadnymi listinnými dôkazmi potvrdzujúcim, že žalobkyňa ako zamestnanec mohla svoju prácu vykonávať, a že by žalovaný pre žalobkyňu vytvoril vhodné pracovné podmienky. Zamestnávateľ je povinný voči zamestnancovi si plniť povinnosti zamestnávateľa, tak aby jeho konanie voči zamestnancovi bolo určité a zrozumiteľné a kedykoľvek preukázateľné. Tak ako to skonštatoval aj Krajský súd v Bratislave, v konaní 6CoPr/5/2015, len samotná skutočnosť, že žalovaný zaslal žalobkyňi list zo dňa 16.12.2011, ktorým ju vyzvala na nastúpenie do práce od 02.01.2012 z dôvodu, že pominuli prekážky v práci na strane zamestnávateľa, ešte nepreukazuje, že tieto prekážky aj skutočne pominuli a žalovaný počnúc dňom 02.01.2012 mohol žalobkyňi riadne pridelovať prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Žalovaný totiž podľa vykonaného dokazovania rovnaký list zaslal aj inej zamestnankyni, p. A., ktorej však nemal v úmysle ďalej pridelovať prácu a dňa 02.01.2012 jej chcel iba doručiť dokumenty týkajúce sa skončenia pracovného pomeru. Vychádzajúc z tohto konania žalovaného nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru, že od 02.01.2012 mala žalobkyňa vytvorené pracovné podmienky zodpovedajúce pracovnej zmluve. Keďže žalovaný svoje tvrdenia v tomto smere

nepreukázal, neuniesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností. Na základe uvedeného dospel k záveru, že zo strany žalobkyne nedošlo závažnému k porušeniu pracovnej disciplíny, a preto je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné, s tým, že o žalobe v časti požadovanej náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, rozhodne až po právoplatnom skončení konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý napadnutý rozsudok žiadal zmeniť a žalobu zamietnuť. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. Namietal, že súd prvej inštancie nezákonne a svojvoľne vyhodnotil dôkazy vykonané v rámci súdneho konania, čím následne dospel aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktorých dôsledkom je aj nesprávne právne posúdenie merita veci. Súdu prvej inštancie vytkol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť skutočný rozsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. Súd na viacerých miestach v rozsudku uvádza, že "na základe vykonaného dokazovania mal za to (...)" a už v tejto časti sa javí rozsudok ako zmätočný, keď nie je vlastne možné bez pochybností zistiť, aký je skutočný okruh vykonaných dôkazov. Súd síce na niektorých miestach uvádza, čo z ním uvádzaného dôkazu zistil, ale nie je možné z odôvodnenia riadne abstrahovať, či výlučne súdom zmienené dôkazy boli k konaní vykonané, alebo to boli aj iné, súdom nezmiernené a či teda na ne súd prihliadal alebo neprihliadal a prečo tak (ne)urobil. Dokazovanie a právne posudzovanie v predmetnom spore spočívalo na dvoch líniah, a síce: A) posudzovanie (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne ku dňu 30.09.2011 a B) posudzovanie (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne ku dňu 23.01.2012. Súd v predmetnej veci nesprávne zistil skutkový stav už v časti A, keď mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k tomu, že pracovný pomer žalobkyne skončil na základe právnej skutočnosti - uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý a posúdenie línie B) je potom nadbytočné, lebo nemá právny význam pre výsledok sporu. Avšak v dôsledku svojvoľe zo strany súdu pri hodnotení dôkazov ako aj pre nerešpektovanie právneho názoru vysloveného odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 C.s.p.) o tom, že ak protistrana poprie pravosť súkromnej listiny, dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať jej pravosť a hodnovernosť zaťažuje toho, kto z danej listiny vyvodzuje priaznivé následky, teda v danom prípade žalobkyňu, dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam (záverom) vo vzťahu k (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne ku dňu 30.09.2011, ktoré následne nesprávne posúdil a nadbytočne sa zaoberal neplatnosťou skončenia pracovného pomeru žalobkyne ku dňu 23.01.2012. Konštatoval, že v konaní od počiatku tvrdil, že originál pracovnej zmluvy nemá k dispozícii, pretože sa stratil, pričom v tejto súvislosti vyjadril podozrenie, že je zvláštne, že sa stratili pracovné zmluvy zamestnankyň (žalobkyňa a svedkyňa A.), ktoré proti nemu vedú súdne spory a ktoré v rámci svojho pracovného zaradenia mali k týmto zmluvám prístup. Žalobkyňa predložila zmluvu výlučne vo fotokópii (ktorej hodnovernosť a pravosť ako súkromnej listiny žalovaný v spore riadne poprel) a práve žalobkyňa ako pán sporu mala za tejto procesnej situácie predložiť originál zmluvy, čo neurobila, a tým ani nepreukázala, že by mala individuálnu pracovnú zmluvu na dlhšie ako jeden rok, čo by bolo v rozpore s čl. III. bod 8 pracovného poriadku, a tiež prinajmenšom zvláštne, keby práve zmluva so žalobkyňou bola odlišná. Žalobkyňa navyše predložila listinu, z ktorej vyplýva, že jej zmluva bola odcudzená z kabelky svedkyne A. (ktorú súd považoval za hodnoverného svedka). Krajský súd v uznesení sp. zn. 8CoPr/14/2017 jednoznačne vyslovil, že dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať pravosť a hodnovernosť listiny zaťažuje toho, kto z danej listiny vyvodzuje priaznivé následky, teda v danom prípade žalobkyňu. Tento právny záver odvolacieho súdu súd prvej inštancie, hoci ním bol viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.), vôbec nevzal do úvahy a rozhodol v priamom rozpore s ním. To, že pracovná zmluva žalobkyne odlišná nebola, potvrdila jednoznačne nielen generálna riaditeľka žalovaného ale rovnako aj svedkyňa E.. Nepriamo táto skutočnosť vyplynula aj z výpovede svedka F., vykonanej v konaní 7Cpr/2/2012, ktorý ako advokát (jeho bývalý právny zástupca) uviedol, že videl zložky všetkých zamestnancov žalovaného (teda nepochybne i žalobkyne) a potvrdil, že nezistil, že by pracovné zmluvy boli v rozpore s vtedy platným právom. Takúto výpoveď svedka, ktorý sa prihlásil k advokátskemu povolaniu (k určitému druhu odbornosti - čl. 11 ods. 3 C.s.p.), je nepochybne potrebné považovať za hodnovernú. Vzhľadom na absenciu pracovnej zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou svoju dôkaznú núdzu preklenul predložením iných zmlúv s inými jeho zamestnancami, ktorí podobne ako žalobkyňa uzatvárali zmluvu na prvý pracovný pomer podľa čl. III. bod 8 Pracovného poriadku žalovaného. Obdobnú dôkaznú situáciu už riešil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku, sp. zn. 4CoPr/8/2017, v ktorom ako pravdepodobnejšiu posúdil verziu žalovaného, a to aj na základe toho, že žalovaný na preukázanie svojich tvrdení, že s tamojšou žalobkyňou bol pracovný pomer dohodnutý na dobu 1 roka, predložil pracovné zmluvy s inými zamestnancami uzatvorené v období od 1.1.2010 do 1.10.2010, ktoré boli podľa čl. III bod 8 pracovného poriadku žalovaného, uzatvorené na dobu jedného roka. Krajský súd ako správny potvrdil

postup súdu prvej inštancie, keď tento vychádzal hoci z nepriamych, no presvedčivejších dôkazov, ako je fotokópia jednej zmluvy, ktorej pravosť a hodnovernosť boli aj takýmto (nepriamym) spôsobom zo strany žalovaného riadne spochybnené. Súd prvej inštancie k hodnovernosti svedkov žalobkyne uviedol, že uveril výpovediam svedkov žalobkyne, lebo títo jednoznačne vypovedali o skutočnostiach uvádzaných žalobkyňou. Výpoveď svedkyne M. sa inak ako nejednoznačná nedá označiť. Svedkyňa vypovedala, že pracovná zmluva žalobkyne bola uzatvorená na dlhšie obdobie ako jeden rok. Svedkyňa sa jednoznačne odповіdi o dĺžke doby, na ktorú mala pracovná zmluva žalobkyne uzatvorená, vyhlá. Jednoznačná odповіď by bola výlučne taká, v ktorej by svedkyňa výslovne uviedla, že išlo o dobu 3 rokov. "Dlhšie obdobie ako jeden rok" je nejednoznačne definované časové obdobie, ktoré v sebe zahŕňa možnosti od "1 rok a 1 deň" až po "dobu neurčitú". Samotný súd pritom v rozsudku poukázal na § 48 ods. 2 ZP (účinného v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy), v zmysle ktorého pracovný pomer na určitú dobu možno dohodnúť najdlhšie na dva roky (t.j. slovami svedkyne M. - na dlhšie obdobie ako jeden rok). Vzhľadom k tomu, že ani jedna zo sporových strán nepredložila originál spornej pracovnej zmluvy mal a musel súd riadne posúdiť primárne z nepriamych dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané. Súd sa napr. vo vzťahu k pracovným zmluvám s inými zamestnancami vyjadril, že nejde o pracovné zmluvy so žalobkyňou, ale už absolútne nezohľadnil (vzhľadom na obsah týchto iných zmlúv) výšku miery pravdepodobnosti toho, že by práve so žalobkyňou uzatvoril pracovnú zmluvu na inú dobu trvania, keď v prípade iných zamestnancov postupoval vždy a výlučne v súlade s čl. III. bod 8 svojho pracovného poriadku. Pokiaľ súd uvádza, že časť zmlúv bola spochybnená samotnou svedkyňou žalovaného A.. W. E. a označená za zmluvy, ktoré nikdy neboli u žalovaného vyhotovené, ide o zjavné skreslenie výpovede tejto svedkyne zo strany súdu. Svedkyňa vypovedala, že mala aj kolegyňu referentku a že niektoré zmluvy sa vypracovávali aj na iných pracoviskách žalovaného, prípadne ich mohli vyhotoviť brigádničky. Svedkyňa E. tvrdila, že noví zamestnanci sa vždy prijímali na práce vo verejnom záujme na 1 rok a takto bola prijatá i žalobkyňa. Svedkyňa E. pri svojom výsluchu tiež súdu predložila listinný dôkaz - fotokópiu časti registratúrneho denníka. Čo sa však týka zmluvy, ktorú predložila žalobkyňa, tam svedkyňa vylúčila omyl v písaní a uviedla, že predmetná listina nie je zmluvou, ktorá (berúc zreteľ na právne predpisy, t. j. zrejme aj na pracovný poriadok) mohla byť so žalobcom skutočne uzatvorená. Pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozsudku k výpovedi svedka F., vykonanej v konaní 7Cpr/2/2012, uvádza, že zo strany žalovaného malo dôjsť k nezákonnému skončeniu pracovného pomeru ešte s jednou zamestnankyňou žalovaného odlišnou od U.. W. A., ide o dezinterpretáciu výpovede svedka zo strany súdu. Svedok (ako advokát) vypovedal, že právne služby žalovanému poskytoval v rokoch 2010-2011, pričom podľa jeho názoru žalovaný v tomto období (t. j. rokov 2010-2011) skončil neplatne pracovný pomer (okrem svedkyne A.) ešte z jednou zamestnankyňou, a to výpoveďou. Žalobkyni nikdy zo strany žalovaného nebola doručovaná výpoveď. V roku 2011 jej bolo doručované oznámenie o blížiacom sa konci doby, na ktorú bol dohodnutý jej pracovný pomer a v roku 2012 (t. j. v období, keď svedok F. už neposkytoval žalovanému právne služby) jej bolo z opatrnosti doručované okamžité skončenie pracovného pomeru. Svedok F., ako advokát, ktorý musí poznať rôzne spôsoby skončenia pracovného pomeru, teda vo svojej výpovedi jednoznačne nemohol mať (nemal) na mysli žalobkyňu. Ucelená reťaz nepriamych dôkazov, ktoré do konania vniesol, vo svojom súhrne preukazuje, že je tvrdenie o tom, že so žalobkyňou uzatvoril pracovnú zmluvu výlučne na dobu určitú v trvaní jedného roka, je pravdivé. S poukazom na uvedené žiadal podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobkyňa možnosť vyjadriť sa k odvolaniu žalovaného nevyužila.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

7. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha určenia neplatnosti okamžitého skončenia jej pracovného pomeru u žalovaného, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, teda na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie platnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne. Vzhľadom na obsah odvolacích námietok žalovaného, smerujúcich k nesprávosti vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávosti ustálenia skutkového stavu veci pokiaľ ide o obsah uzavretej pracovnej zmluvy, sa odvolací súd osobitne zameril na preskúmanie správnosti postupu súdu prvej inštancie v rámci vykonania a hodnotenia vykonaných dôkazov. Dospel však k záveru, že v tomto smere nemožno odvolacie námietky žalovaného považovať za opodstatnené,

keď súd prvej inštancie vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré mohli mať význam pre ustálenie skutkového stavu relevantného pre rozhodnutie v spore, pričom tieto dôkazy následne, vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu vyslovených v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 31.07.2018, č.k. 8CoPr/14/2017-237, náležite jednotlivo, vo vzájomnej súvislosti a s prihliadnutím na všetko, čo v priebehu sporu vyšlo najavo, vyhodnotil.

8. Je nesporné, že v preskúmvanej veci bolo ťažiskové posúdenie otázky trvania pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, keď v prípade, ak by išlo o pracovný pomer na dobu určitú v trvaní jedného roka a pracovný pomer žalobkyne by uplynutím tejto doby skončil, posudzovanie ďalších sporných otázok by z hľadiska merita veci nemalo význam. Pokiaľ ide o dĺžku trvania pracovného pomeru žalobkyne, medzi stranami bolo sporné, či bol tento dojednaný na dobu jedného roka (ako tvrdil žalovaný) alebo na dobu troch rokov (ako tvrdila žalobkyňa), čo by v danom prípade malo za následok; ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie; že by išlo o pracovný pomer na dobu neurčitú.

9. Súd prvej inštancie sa vo vzťahu k skutkovej stránke sporu preto správne sústredil najmä na vyvodenie skutkových záverov týkajúcich sa obsahu pracovnej zmluvy uzavretej medzi stranami. Náročnosť dôkaznej situácie v tejto súvislosti vyplýva z toho, že žiadna zo strán nevedela súdu predložiť originál nimi uzavretej pracovnej zmluvy a o obsahu pracovnej zmluvy tak zostalo vychádzať najmä z nepriamych dôkazov. Správne však súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že žalobkyňa v tomto spore predložila notársky overenú fotokópiu pracovnej zmluvy, ktorá obsahuje dohodu o trvaní pracovného pomeru od 30.09.2010 do 30.09.2013. Žalovaný síce pravosť tejto listiny namietal, avšak (hoci vo všeobecnosti správne odkazuje na právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať pravosť listiny zaťažuje toho, kto listinu predložil a v spore z nej vyvodzuje pre seba priaznivé následky) odvolací súd považuje za správne závery súdu prvej inštancie, ktorý z danej listiny vychádzal a v spojení s nepriamymi dôkazmi považoval za preukázanú pravdivosť jej obsahu. Žalovaný totiž v konaní nepreukázal, že by notárske overenie zhody fotokópie danej listiny s originálom (notárkou O.. X. I. dňa 28.09.2011) bolo sfaľované, a preto treba žalobkyňou predloženej kópii pracovnej zmluvy priznať v zásade rovnakú dôkaznú hodnotu, ako originálu.

10. Súd prvej inštancie však uzavretie pracovnej zmluvy žalobkyne na dobu troch rokov vyvodil aj nepriamych dôkazov, a to najmä z výpovedí svedkov A.. W. E. a svedkyne M., po zohľadnení výpovedí svedka A.. Z. D.. V súlade so závermi vyplývajúcimi zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 31.07.2018, č.k. 8CoPr/14/2017-237, tieto výpovede náležite vyhodnotil, pričom odvolací súd hodnotenie vykonaných dôkazov považuje za správne, keď zodpovedá obsahu výpovedí svedkov a korešponduje aj ostatným okolnostiam, ktoré v priebehu konania vyšli najavo. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že možno prisvedčiť žalovanému, že výpovede svedkov priamo, výslovne a celkom jednoznačne nepotvrdzujú, že pracovný pomer žalobkyne bol dohodnutý na dobu troch rokov. Uvedené je (prirodzene) spôsobené tým, že žiadny zo svedkov podpísanú pracovnú zmluvu žalobkyne osobne nevidel. Správne však súd prvej inštancie v tejto súvislosti za dôležité považoval, že svedkyňa E. vo svojej výpovedi uviedla, že pracovnú zmluvu žalobkyne, ktorú pripravila, podpísanú nikdy nevidela a ňou pripravená bola odlišná od tej, ktorá bola predložená žalobkyňou, pričom zmluva U.. A., na ktorú poukazuje žalovaný, ako i ďalšie zmluvy, boli svedkyňou pani E. spochybnené, keď sama uviedla, že uvedené zmluvy nikdy nevypracovala. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na to, že žiadny z vypočutých svedkov síce jednoznačne nevylúčil, avšak ani nepotvrdil, že by bol pracovný pomer žalobkyne dojednaný na dobu jedného roka, pričom za dostatočné v tomto smere nemožno považovať ani vyjadrenie svedka O.. F.W., ktorý potvrdil, že kontroloval pracovné zmluvy zamestnancov žalovaného a žiadny rozpor so zákonom nezistil, nakoľko to, že tento svedok nezistil žiadny rozpor so zákonom ešte bez ďalšieho neznamená, že k tomu objektívne nedošlo. Nesprávne v tejto súvislosti žalovaný v odvolaní interpretuje ust. čl. 11 ods. 3 C.s.p., keď tvrdí, že výpoveď tohto svedka treba bez ďalšieho považovať za hodnovernú a pravdivú. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na zvláštne okolnosti týkajúce sa straty originálu pracovnej zmluvy žalobkyne z jeho priestorov, ako i krádeže originálu patriaceho žalobkyňi, odvolaciemu súdu sa taktiež tieto okolnosti javia ako nanajvýš podozrivé. Samotné podozrenie na nekalé konanie žalobkyne (prípadne jej spriaznených osôb), ktoré nemožno oprieť o dôkazy potvrdzujúce takéto konanie, však neumožňuje (ani odvolaciemu) súdu považovať takéto konanie za preukázané a vyvodzovať z neho v spore následky v neprospech žalobkyne.

11. Nedôvodne tiež žalovaný súdu prvej inštancie vytýka, že dôsledku vykonaných dôkazov vyhodnotil svojvoľne a v tejto súvislosti nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom ohľadne dôkazného bremena pokiaľ ide o pravosť pracovnej zmluvy žalobkyne. Skutkové závery súdu prvej inštancie totiž zodpovedajú obsahu vykonaných dôkazov, pričom pokiaľ ide o pravosť pracovnej zmluvy,

ako už bolo uvedené aj vyššie, okrem nepriamych dôkazov v prospech pravdivosti tvrdenia žalobkyne o dojednaní pracovného pomeru na dobu troch rokov svedčí najmä žalobkyňou predložená notársky overená kópia pracovnej zmluvy, v prípade ktorej pri absencii dôkazov, ktoré by spochybňovali správnosť postupu jej overenia, treba vychádzať z toho, že ide o hodnovernú listinu totožnú s originálom, pri ktorej navyše žalovaný (ani v odvolaní) nenamietal ani to, že by v jej prípade existovali pochybnosti o pravosti podpisu jeho generálnej riaditeľky A. W. D., Z..

12. Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že hodnotenie vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúce skutkové závery súdu prvej inštancie ohľadne obsahu pracovnej zmluvy žalobkyne považuje odvolací súd za správne a odvolacie námietky žalovaného preto v tomto smere nemožno považovať za opodstatnené.

13. Za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku žalovaného, ktorý v odvolaní súdu prvej inštancie vytýka nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov a prijatým skutkovým záverom. Ako už bolo uvedené, vyhodnotenie vykonaných dôkazov a z neho vyplývajúce skutkové závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správne, pričom svoj odraz našli v dostatočnej miere aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý spája všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 C.s.p. Nedôvodne v tejto súvislosti žalovaný namietal, že z odôvodnenia nie je možné zistiť, aký je skutočný okruh vykonaných dôkazov, keď zhrnutie vykonaných listinných dôkazov i obsah výpovedí svedkov súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení rozsudku, pričom uviedol aj skutkové závery, ktoré z jednotlivých dôkazov (listín i výpovedí svedkov) vyvodil.

14. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na to, že na základe dostatočne a správne ustáleného skutkového stavu veci súd prvej inštancie správne posúdil vec i po právnej stránke, keď vychádzal z toho, že v dôsledku ust. § 48 ods. 1 Zákonníka práce išlo v prípade pracovného pomeru žalobkyne o pracovný pomer na dobu neurčitú, pričom na skončenie jej pracovného pomeru okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce neboli splnené zákonom stanovené podmienky, nakoľko z jej strany vzhľadom na správanie žalovaného v súvislosti s jej nástupom do práce dňa 02.01.2012 a 03.01.2012 nedošlo k takému porušeniu pracovnej disciplíny, ktoré by odôvodňovalo okamžité skončenie pracovného pomeru. V tejto súvislosti však odvolací súd poznamenáva, že nakoľko žalovaný v odvolaní žiadne odvolacie námietky vo vzťahu k správnosti posúdenia platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne z hľadiska splnenia predpokladov pre takýto spôsob skončenia pracovného pomeru vyplývajúcich zo Zákonníka práce nenamietal, odvolací súd vzhľadom na viazanosť odvolacími dôvodmi nebol oprávnený skúmať vecnú správnosť napadnutého rozsudku z uvedených hľadísk.

15. Za stavu, keď po posúdení správnosti napadnutého rozsudku na základe podaného odvolania nebolo možné dospieť ani k odlišnému právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1,2 C.s.p.).

16. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, keď o ňom rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).